

Bài dự thi: Chia sẻ về kỉ niệm đáng nhớ trong hành trình gắn bó DTSOFT

Họ tên: Đỗ Thị Ngọc Phương

Bộ phận: Phòng kinh doanh

VTVL: Trưởng nhóm

Cuộc sống ồn ào và tấp nập quá! Bận rộn thật đấy. Nhưng có lẽ ai cũng nên dành cho mình một khoảng lặng để dừng bước trên con đường đang đi và hoài niệm lại những gì đã qua. Và tôi cũng vậy, đặc biệt đối với một cô gái nhạy cảm như tôi. Bất chợt tôi nghĩ đến công việc hiện tại, gắn bó với DTSOFT cũng được gần 6 năm, một hành trình không dài nhưng cũng không quá ngắn khi tôi vừa tôi vừa đặt chân đến vùng đất Nha Trang. Có lẽ vì ngôi nhà DTSOFT đã mang lại cho tôi nhiều điều tốt đẹp trong công việc và cuộc sống nên tôi đã gắn bó đến bây giờ. Trong hành trình đó, trải qua biết bao nhiêu cung bậc cảm xúc buồn, vui, hạnh phúc, tự hào... và những kỷ niệm không bao giờ quên. Ôi, ký ức 5 năm trước lại ùa về trong tôi.

Hôm đó vào một ngày tháng 5 đẹp trời, tôi có chuyến công tác đầu tiên tại tỉnh Đắk Lắk thân yêu, nơi mà tôi cũng đã sinh sống bao năm qua, nó không còn xa lạ gì với tôi nữa - đó là suy nghĩ trong tôi lúc bấy giờ. Cứ tưởng quen thuộc, hóa ra lại xa lạ đến thế, vì đi công tác cùng với tôi lúc đó có Anh Đại, Anh Huy, Anh Quang và tôi. Lần đầu tiên tôi trải nghiệm cảm giác đi công tác bằng xe máy nhưng bên cạnh tôi toàn đàn ông. Mặc dù tôi cũng chuẩn bị tinh thần trước đó, nhưng tôi khá là khó hòa nhập trong cách nói chuyện, xử lý tình huống, giao tiếp, ăn uống... và có một chút cảm giác không an toàn. Vì là chuyến đi đầu tiên và một mình là con gái nên tôi rất bất an và lo sợ trong lòng. Chuyến đi công tác đó kéo dài 3 ngày 2 đêm. Có lẽ sau khi tiếp xúc và nói chuyện với mấy anh nhiều nên tôi cũng hiểu rõ mấy anh được phần nào, tôi không còn sợ hay cảm thấy bất an nữa.

Sau khi kết thúc ngày làm việc thứ 3 tại huyện Ea H'Leo - Tỉnh Đắk Lắk (cách TP Buôn Ma thuật hơn 100km), lúc đó cũng gần 17h. Nhưng có lẽ trong chuyến công tác này, mấy anh đều có gia đình nên cũng rất nôn nóng để về với gia đình và tôi cũng có lịch sáng hôm sau kiểm tra hết học việc tại công ty. Mặc dù thời gian khá trễ, những đội cũng muốn di chuyển về, trong đầu tôi luôn ngân nga câu hát: đường về nhà là vào tim ta, đâu có muôn trùng xa...để tiếp thêm động lực. Và đội sau khi ăn uống xong cũng là gần 18h thì bắt đầu di chuyển về bằng xe máy, hôm đó tôi nhìn dòng người đi đi về về, trong đầu tôi quay cuồng suy nghĩ tại sao lại phải vội vã, vội vàng như thế, và trở lên cảm giác nhớ nhà vô cùng, tôi thêm cảm giác ngồi quây quần với gia đình trong mâm cơm ấm cúng, cùng trò chuyện với những đứa cháu...nhưng vì công việc nên tôi phải mưu sinh, và tôi chợt nghĩ có lẽ mấy anh có gia đình, con cái cũng vì như vậy nên mới muốn về sớm với vợ con sau khi hoàn thành công việc.

Trên đoạn đường di chuyển về, trời hôm ấy rất tối và mưa tầm tã suốt từ Daklak về tới Nha Trang. Trên tuyến đường, có lẽ khó khăn nhất là đoạn đèo Phụng Hoàng, quanh co - dốc - thêm trời mưa đường trơn trượt, rất khó để thấy đường mà chạy xe (Lúc đó là gần 10h đêm). Đội hôm đó đi sát sát nhau để có thể hỗ trợ cho nhau khi cần và đảm bảo an toàn. Trong suốt quãng đường đó, có lẽ tôi sẽ không bao giờ quên, trời mưa tầm tã, tôi lạnh cóng, trong khi đoạn đường đèo dốc rất là vắng, và xung quanh là đồi núi. Tôi đi trong lo lắng, hoang mang, cảm giác lúc đó có lẽ tôi không tả nổi và trong đầu chợt nghĩ: Ngày mai tôi không lên kiểm tra hết học việc và tôi nghỉ làm luôn. Tôi vừa suy nghĩ như vậy xong thì **ĐỪNG MỘT CÁI**. Tôi còn đang hoang mang chưa biết chuyện gì xảy ra thì Anh Huy nói với tôi: Anh Đại với Anh Quang bị té xe lao xuống dưới rồi (lúc đó tôi và A Huy đi 1 xe, Anh Quang và Anh Đại một xe). Tôi chợt đập tắt suy nghĩ sẽ nghỉ việc và 2 anh em vội vàng đi xuống xem tình hình Anh Đại và Anh Quang. Lúc đó tim tôi đập thành thịch, tay chân tôi run run, không thể nhích đi nổi (có lẽ do người đã ướt đẫm vì mưa và lo sợ quá nhiều), tôi cứ thế mà đứng bất động dưới trời mưa tầm tã. Trong đầu tôi lúc đó xuất hiện biết bao nhiêu viễn cảnh xấu nhất và tôi thậm nghĩ nếu như 2 anh có xảy ra chuyện gì, tôi không biết phải đối diện với gia đình 2 anh như thế nào. Trong

khi tôi chưa kịp định thần lại thì Anh Huy tới kéo Anh Đại và Anh Quang lên, nói là 2 anh em chỉ bị trầy xước nhẹ, may là không sao vì lăn xuống trúng bãi đất mềm và có cỏ cây che nên cũng đỡ được phần nào. Tôi như trở về từ địa ngục và người nhẹ nhõm hẳn đi. Lúc đó Anh Đại hỏi tôi: ***Sao em không xuống xem 2 tụi anh như thế nào mà đứng đó, không lo chút gì ?*** Lúc đó tôi không biết nói sao, vì giờ cười cũng không cười nổi bởi người tôi lúc đó đã bất chợt run lên bần bật dưới cái lạnh của trời mưa buổi đêm, tôi mới nói: ***Em sợ quá, em chưa định thần kịp mình nên làm như thế nào, em không nhích chân đi được.*** Anh Đại thấy tôi như vậy nên mới nói: ***Anh chọc giỡn đó, Anh với Anh Quang không sao rồi.*** Sau đó mấy anh lên kiểm tra lại xe, người xem có bị thương ở đâu không. Rất may là 2 anh em không sao và lại tiếp tục di chuyển về. Trời cứ thế đổ mưa không ngừng, giống như tiếng lòng của tôi vậy. Mưa cứ đi theo suốt về tới tận Nha Trang. Dọc đường đi 2 xe lại tự động áp sát vô nhau như tự nhủ với nhau rằng phải chạy cẩn thận không được xảy ra chuyện nữa để về với gia đình.



(Hình ảnh mang tính chất minh họa)

Trên đoạn đường vắng - mưa tầm tã, thay vì việc tôi nghĩ trước đó sẽ nghỉ việc vào ngày mai, thì bây giờ tôi thấy thương mấy anh hơn. Đối với tôi, có lẽ đây là khó khăn và thử thách lần đầu tiên trong dịp công tác. Nhưng với mấy anh thì không, mấy anh đều là cấp Lãnh đạo, Trưởng phòng thâm niên lâu năm và chắc hẳn đã gặp nhiều khó khăn và thử thách hơn này rất nhiều. Tôi tự nhủ bản thân mình sao kém cỏi, thiếu ý chí, nghị lực, thiếu kiên cường đến vậy, hãy nhìn mấy anh mà học hỏi, dù như thế nào mấy anh cũng không bỏ cuộc, không chùn bước mà đi đến được ngày hôm nay. Tự hỏi vì sao mình không làm được. Công ty đã cho cơ hội để mình làm việc và cống hiến, vậy thì mình phải biết thể hiện bản thân và đóng góp gì đó cho công ty dù là nhỏ nhất. Trong đầu tôi đang xoay quanh những câu hỏi như vậy thì Anh Huy chợt nói tôi một câu: ***Đừng có đi công tác lần này về thấy vậy rồi mai nghỉ luôn nha em.*** Lúc đó, tôi cười nói: ***Đạ, không đâu anh. Làm chớ anh, mai em còn lên kiểm tra hết học việc nữa mà.***

Và thế là 2 xe cứ bon bon trên đường cho tới khi về đến Nha Trang cũng đã gần 12h đêm. Đoạn đường ngày hôm đó thật dài và mưa cũng thật dai. Đây có lẽ là chuyến đi ấn tượng sâu sắc nhất với tôi đến tận bây giờ. Không đơn giản chỉ là chuyến đi công tác, mà nó chứa đựng cả sự yêu thương, hi sinh của mọi người với gia đình; sự gắn kết, sẻ chia của anh em DTSOFT và luôn cống hiến hết mình cho công việc, sự quyết tâm gấn bó lâu dài với công ty.

Qua chuyến đi này, tôi biết không có thành công, vinh quang nào tự nhiên mà có, để gặt hái được những thành quả buộc mình phải trải qua những chông gai, thử thách, bần chân cũng phải thấm đau vì những mũi gai, thậm chí là những mất mát, vấp ngã tưởng chừng như gục ngã. Sẽ chẳng có con đường nào trải sẵn hoa hồng để mình đi qua. Hãy coi những khó khăn đó là một món quà và thành công luôn là phần thưởng xứng đáng cho người biết nỗ lực, cố gắng, ý chí và niềm tin có thể vượt qua tất cả. Nhờ vậy mà chúng ta mạnh mẽ, trưởng thành và bản lĩnh hơn trong cuộc sống.

Trong chặng đường 5 năm đồng hành cùng DTSOFT, tôi luôn quan niệm rằng: ***Đừng nên cố gắng trở thành một người thành công, hãy cố gắng trở thành một người có giá trị thì thành công sẽ theo đuổi bạn!***